

Teser om det Imaginære Parti

I Det Imaginære Parti er den særlige form, Selvmodsigelsen antager i den historiske periode, hvor herredømmet gør sig gældende som synlighedens diktatur og som diktatur i synligheden—kort sagt som Skuespil. Fordi det først og fremmest er *negativitetens negative* “parti”, og fordi Skuespillets trolddom består i at *usynliggøre* negationens udtryk som sådan pga. manglende evne til at likvidere dem—og det gælder i tilsvarende grad for den *virkelige* frihed som for lidelsen eller forureningen—er det Imaginære Partis mest bemærkelsesværdige karaktertræk at være anset som ikke-eksisterende eller, snarere, imaginært. Alligevel taler man om det uden ophør, for det udgør hver dag en stadig synligere hindring for samfundets gode funktion. Men man vover ikke at udtale dets navn—er det overhovedet muligt at udtale dets navn?—ligesom man frygtede at påkalde djævelen. Og med god grund: I en verden, der på så manifest vis er blevet et symbol på Ånden, har udsigelsen en ubehagelig tendens til at blive performativ. Omvendt udgør nærværende nominale henvisning til det Imaginære Parti lige så vel en konstituerende akt. Indtil nu, dvs. indtil dets benævnelse, kunne det ikke være andet end det klassiske proletariat, før det kendte sig selv som proletariat: En klasse i civilsamfundet, der ikke er en klasse i civilsamfundet, men snarere dets opløsning. Indtil nu udgøres det faktisk kun af den negative multitudine af dem, der har reapproprieret deres

fundamentale ikke-tilhørsforhold til det merkantile samfund i form af en frivillig ikke-deltagelse heri. I første omgang præsenterer det Imaginære Parti sig altså simpelthen som desertionens fællesskab, udvandringens parti, den flygtige og paradoksale realitet af en subversion uden subjekt. Men dette er ikke mere dens væsen, end daggryet er dagens væsen. Dens kommes fylde er endnu til gode og kan kun træde frem i et levende forhold til det, der har skabt det, og som nu benægter dets eksistens. [...]

II Det Imaginære Parti er partiet, der uden ophør tenderer mod at blive *virkeligt*. Skuespillet har ikke andet kald end hvileløst at modvirke dets manifestation som sådan, dvs. dets bliven-bevidst, dets bliven-virkeligt. For i så fald måtte det indrømme eksistensen af denne negativitet, i forhold til hvilken den som *positivitetens positive* parti udgør en evig bestridelse. Det hører således til Skuespillets væsen at fremstille den modsatte lejr som et ligegyldigt residuum, som en total ikke-værdi og, hvilket er det samme, at erklære den helt og aldeles kriminel og inhuman for ikke at anerkende sig selv som kriminel eller monster. Det er derfor, der i bund og grund kun er to standpunkter i dette samfund: De, der hævder, at der kun er ét parti, og det parti, der ved, at der i virkeligheden er to. Allerede her, ved vi, hvor vi hører til.

III Det er med urette, at man reducerer krigen til den rå konfrontations begivenhed, hvilket er helt ligetil at forklare. Det ville helt sikkert være skadeligt for den offentlige orden, hvis denne blev opfattet som det, den virkelig er: Den yderste eventualitet, hvis forberedelse og udsættelse i én kontinuerlig bevægelse bearbejder enhver menneskelig gruppe-ring indefra, og hvis fred kun gælder et øjeblik. Den sociale

krig forløber på identisk vis, idet dens kampe på deres højdepunkt forbliver fuldstændigt tavse og på sin vis hvide. Det er vanskeligt at forestille sig en pludselig styrkelse af den dominerende vildfarelse. Man må anerkende, at konfrontationer er overmåde sjældne i forhold til tab.

IV Ved at applicere sit fundamentale aksiom, ifølge hvilket det, der ikke ses, ikke eksisterer—*esse est percipi*—kan Skuespillet opretholde den uhyrlige og planetære illusion om en skrøbelig civil fred, hvis perfektionering fordrer, at man lader den udbrede sin gigantiske kampagne for pacificering af samfundene og neutraliseringen af deres modsætninger til alle domæner. Men dets forventelige nederlag er logisk indskrevet i det simple faktum, at denne pacificeringskampagne *stadig er en krig*—uden tvivl den mest skrækindjagende og ødelæggende, der nogensinde har været, da den føres i fredens navn. Det er for resten et af Skuespillets mest vedvarende karaktertræk, at det kun taler om krig i et sprog, hvor ordet “krig” ikke længere optræder, og hvor det udelukkende drejer sig om “humanitære operationer”, “internationale sanktioner”, “opretholdelse af orden”, “forsvar for menneskerettighederne”, kampen mod “terrorisme”, “seker”, “ekstremisme” eller “pædoofil” og frem for alt om “fredsprocesser”. Modstanderen bærer ikke længere navnet *fjende*, men er i stedet sat *uden for loven og uden for menneskeheden* for brud på og forstyrrelse af freden. Og enhver krig, der føres med henblik på at bevare eller udbrede de økonomiske og strategiske kræfters positioner må benytte sig af en propaganda, der forvandler den til korstog og en menneskehedens sidste krig. Løgneren, som Skuespillet hviler på, fordrer, at det er således. [...] Han, der ikke forstår krigen, forstår ikke sin tid.

IV [...] I Biomagten begynder den sociale totalitet, der autonomiseres lidt efter lidt, at tage vare på selve livet. På den ene side er vi vidne til en politisering af det biologiske: Helbredet, skønheden, seksualiteten, det enkelte individs mobiliserbare energi sorterer hvert år mere tydeligt under samfundets administrative ansvar. På den anden side er det en biologisering af politikken, der finder sted: Økologien, økonomien, den generelle fordeling af "velvære" eller "pleje", befolkningens forøgelse, levetid og ældning trænger sig på som de afgørende punkter, hvorpå magtens udøvelse måles. Dette er naturligvis blot processens fremtræden, ikke processen selv. I virkeligheden drejer det sig om at gøre kroppens falske begribelighed og det biologiske liv til grundlag for total kontrol af adfærden, de mellemmenneskelige forholds repræsentation, dvs. i bund og grund at fremtvinge generel billigelse af Skuespillet ved hjælp af et formodet overlevelsesinstinkt. Da den funderer sin absolutte suverænitæt på menneskeartens zoologiske enhed og på "livets" immanente *kontinuum* mellem produktion og reproduktion, er Biomagten det essentielt morderiske tyranni, der udøves over enhver i alles og "naturens" navn. Enhver modstand mod dette samfund, hvad end det er den kriminelles, afvigerens eller den politiske fjendes modstand, må likvideres, thi den går imod artens interesser og, mere specifikt, mod arten i selve den kriminelles, afvigerens eller den politiske fjendes person. Og således foregiver ethvert nyt diktat, der yderligere indskrænker de allerede parodiske friheder, at beskytte enhver mod ham selv ved at modstille sin ekstravagante suverænitæt med det nøgne livs *ultima ratio*. "Tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør," siger Biomagten og hiver kanylen frem. Det nøgne liv har helt sikkert altid været punktet, hvorfra den merkantile nihilisme betragter mennesket, punktet,

hvor menneskets liv ophører med at være distinkt fra dyrets. Men for indeværende behandles enhver manifestation af transcendensen, som politikken er et knusende udtryk for, ethvert spinkelt håb om frihed, ethvert udtryk for menneskets metafysiske væsen eller negativitet, som en sygdom, der af hensyn til det globale velbefindende skal undertrykkes. Den revolutionære tilbøjelighed — en endemisk patologi, som en trods alt permanent vaccinationskampagne endnu ikke er kommet til livs — lader sig uden tvivl forklare ud fra det uheldige sammenfald af udsat arvemasse, forhøjet hormonindhold og en given neurotransmitters utilstrækkelighed. Der kan ikke være politik i *hertjet* af Biomagten, men udelukkende imod Biomagten. Da Biomagten er politikkens fuldbyrdede negation, må den sande politik begynde med at frigøre sig fra Biomagten, dvs. afsløre den som sådan.

VI Det er altså Biomagtens fysiske dimension, der undslipper mennesket, der rejser sig foran det og undertrykker det. Og det er netop derved, at Biomagten er et moment i Skuespillet, ligesom fysikken er et moment i metafysikken. Det er således en absolut nødvendighed, der [...] tvinger den nutidige anfægtelse til at placere sig på det metafysiske plan eller til at være intet. Endvidere lader den sig hverken forstå eller blot anskue inden for Skuespillet eller Biomagten, hvilket i øvrigt gælder alt, der stammer fra det Imaginære Parti. For indeværende er dets dominerende kendetegn dets faktiske usynlighed i *hertjet* af den merkantile afsløringsform, der uden tvivl tilhører metafysikken, men en særlig metafysik, som er negation af metafysikken og frem for alt af sig selv som metafysik. Men eftersom Skuespillet frygter tomheden, kan det ikke indskrænke sig til at benægte den massive tilsynekomst af disse nye fjendtligheder, der stadig mere

voldsomt ryster det sociale korpus. Det bliver derudover nødt til at maskere dem. Det tilkommer derfor de multiple mørklægningskræfter at opfinde stadigt mere hule, kunstige og voldelige, om end anti-politiske, pseudokonflikter. Det er på denne Terrors døve ligevægt, at den tilsyneladende ro i senkapitalismens samfund hviler.

VII Således er det Imaginære Parti *det* politiske parti, eller snarere politikens parti, da det er det eneste, der udpeger en *absolut modstands* metafysiske arbejde som forum for dette samfund, dvs. udpeger eksistensen af en veritabel splid i sit bryst. Derved vælger det også vejen som *absolut politik*. Det Imaginære Parti er den form, politikken antager i øjeblikket for sammenbruddet af de Forenede Nationers, hvis dødelighed nu af os bekendt. Det minder på dramatisk vis enhver stat, der hverken er afsindig eller livlig nok til at ville være *total*, om, at det politiske rum egentlig ikke lader sig adskille fra det fysiske, sociale, kulturelle rum etc., med andre ord og en gammel formulering at *alt* er politisk, eller i det mindste potentielt er det. På dette punkt fremstår politikken snarere som den sfærernes Enhed, som liberalismen troede at kunne fragmentere prædikat for prædikat. Biomagtens æra udgør øjeblikket, hvor herredømmet tilmed begynder at gælde kroppen, hvor selv den individuelle fysiologi antager en politisk karakter, på trods af den biologiske naturligheds latterlige alibi. Politikken er altså mere end nogensinde det totale, eksistentielle, metafysiske element, i hvilket den menneskelige frihed bevæger sig.

VIII I disse dunkle dage bevidner vi den sidste fase af det merkantile samfunds opløsning, der allerede har varet for længe. I planetær skala ser vi, hvordan forskellen mellem

varens landkort og menneskets territorier bliver stadigt mere enorm. Skuespillet iscenesætter et globalt kaos, men dette "kaos" manifesterer blot, hvad der nu viser sig som det økonomiske verdensbilledes uduelighed til at begribe noget som helst om den menneskelige virkelighed. [...] Samtidig har alle de gamle borgerlige institutioner, der hvilede på de abstrakte principper om lighed og repræsentation, mødt en krise, som de synes for trætte til at overvinde. [...] De ydre former af den gamle struktur består ganske vist, men livet har definitivt forladt den. Den flyder i en stadigt mere absurd og synlig tidløshed. I håb om at undslippe katastrofen hænder det den endnu fra tid til anden at ikklæde sig sine paradesymboler, men ingen forstår dem længere. Deres magi fascinerer nu kun troldmændene. [...] I modsætning til hvad man skulle tro, udvikler helhedens forfald sig ikke så meget fra organ til organ, den opløses og korrumpes ikke i et andet positivt observerbart fænomen, men snarere i den generelle ligegyldighed, der slippes løs; en ligegyldighed, der afstedkommer den utvetydige fornemmelse af, at ingen ser sig berørt heraf eller har besluttet sig for at udbedre det. [...] *Tavse* og *ensomme* menneskemængder, der vælger at leve i mellemrummene af den merkantile verden og *nægter* at *del-tage* i, hvad der end måtte have et forhold til den, kommer allerede til syne. Varens charme lader dem ikke alene kolde, men de rummer til overmål en uforklarlig mistanke mod alt det, varen har skabt, og som nu styrter sammen. De stadigt mere åbenlyse dysfunktioner i den kapitalistiske stat, der er ude af stand til nogen form for integration med det samfund, den bygges på, garanterer i sin midte den nødvendigvis midlertidige overlevelse af ikke-determinerede rum, stadigt større og stadigt flere autonome zoner. Der tegner sig her en fuldbyrdet *ethos*, en hel infraspektakulær verden, der

ligner skumringen, men i virkeligheden er et daggry. Livsformer opstår, der lover langt mere end opløsning. På mange måder ligner det en massiv erfaring af illegalitet og hemmelighed. Det er øjeblikke, hvor man allerede *lever*, som om denne verden ikke længere eksisterer. I mellemtiden, og som bekræftelse af dette dårlige tegn, ser vi en forøgelse og fortvivlet stivnen af en orden, der aner sin kommende død. Man taler om at reformere Republikken, når republikkernes tid er forbi. Man taler ligeledes om flagenes farve, når selve flagenes æra er omme. Dette er det storslåede og dødbringende skuespil, som afsløres for den, der tør betragte sin tid i negationens perspektiv, dvs. i det Imaginære Partis perspektiv.

IX Den historiske periode, vi er på vej ind i, må være en tid af ekstrem voldelighed og stor uorden. Den permanente og generaliserede undtagelsestilstand er den eneste måde, det merkantile samfund kan overleve på, når det har fuldført undermineringen af sine egne mulighedsbetingelser for på varig vis at installere sig i nihilismen. Herredømmet har ganske vist endnu en magt — den fysiske og den symbolske magt —, men så heller ikke mere. Samtidig med sin kritiske diskurs har dette samfund mistet sin retfærdiggørelses diskurs. Det befinder sig foran en afgrund, som viser sig at være dets eget hjerte. Og denne overalt fornemmede sandhed, som det uden ophør ikklæder sig ved ustandseligt at omfavne “smigerens sprog”, hvor “indholdet af den samtale, ånden fører med og om sig selv, er perversionen af alle begreber og alle virkeligheder” (Hegel). [...] Man vil her genkende den sande beskrivelse af det sprog, herredømmets mest fremskredne former nu taler, hvor det i sin tale har inkorporeret kritikken af forbrugssamfundet, skuespillet og deres misere. [...] Det er mere generelt den moderne kynismes glitrende

og sofistikerede sprog, der definitivt har identificeret enhver brug af friheden med den abstrakte frihed til at acceptere alt, men på dens egen måde. I sin sludrevorne ensomhed praler den skærpede bevidsthed af sin fuldstændige magtesløshed over for en ændring af verden. Den mobiliseres endda på manisk vis mod selvbevidstheden og mod enhver søgen efter substans. En sådan verden [...] påkalder sig som eneste svar på sit udsagn, volden fra de, der, berøvet enhver rettighed, omsætter deres rettighed til modstand. Det er ikke længere muligt at herske uskyldigt.

X Herredømmet fornemmer sit livs ubønhørlige forsvinden, det bliver vanvittigt og foregiver et tyranni, det ikke længere formår at opretholde. Biomagten og Skuespillet svarer som komplementære momenter til den merkantile absurditets ultimative radikaliserings, der ligner en triumf, men indleder et nederlag. I begge tilfælde drejer det sig om at tilintetgøre ethvert element af virkeligheden, der overskrider sin repræsentation. I sidste ende klynger en løbsk vilkårlighed sig til dette bygningsværk i ruiner, der påtænker at regere over alt og uden tøven tilintetgøre alt, som vover at føre en uafhængig eksistens. Så vidt er det kommet. Skuespilsamfundet er blevet uhelbredeligt på det punkt: Man *skal* deltage i dets eksistens' kollektive forbrydelse, *ingen* må kunne hævde at befinde sig udenfor. Det kan ikke længere tolerere eksistensen af det kolossale parti af manglende deltagelse, der udgør det Imaginære Parti. Man skal “arbejde”, dvs. på ethvert givet tidspunkt stå til rådighed, være *mobiliserbar*. For at nå sine mål benytter det sig på ligelig vis af de mest vulgære midler, som truslen om sult, og de mest fordægtige, som den Unge-Pige. Den falmede frase om “borgeren”, der udbredes om alt og intet, udtrykker diktaturet af den abstrakte forpligtelse

til deltagelse i en autonomiseret social totalitet. Det er således på grundlag af dette diktatur, at negativitetens negative parti lidt efter lidt formår at forene sig og opnå et positivt indhold. For elementerne i multituden af ligegyldige, der ikke kendte hinanden og ikke troede at tilhøre noget parti, er alle ligeligt udsat for et unikt og centralt diktatur, Skuespillets diktatur, hvor lønarbejdet, varen, nihilismen eller synlighedens imperativ blot er delaspæker. Det er altså selve herredømmet, der tvinger dem, der frivilligt havde slået sig til tåls med en flydende eksistens, til at anerkende sig som det, de er: rebeller. [...] I løbet af denne udvandring dannes en hidtil uset solidaritet, venner og brødre samles bag nye frontlinjer, den formelle opposition mellem Skuespillet og det Imaginære Parti bliver konkret. Blandt dem, der tager deres essentielle marginalitet til efterretning, udvikles således en stærk følelse af et tilhørsforhold til ikke-tilhørsforholdet, en form for Eksilets fællesskab. Den simple følelse af fremmedhed over for denne verden forvandler sig under omstændighederne til *intimitet* med det fremmede. Flugten, der blot var et faktum, bliver en strategi. "Flugten er den ypperste politik," siger den 36. krigslist. Men det Imaginære Parti er allerede ikke længere kun imaginært, det begynder at kende sig selv som sådan og bevæger sig langsomt mod sin virkeliggørelse, der er dets undergang. Den metafysiske modstand mod dette samfund udleveres nu ikke kun på negativ vis som glat ligealdighed over for alt, der måtte hænde, som afvisning af at *lege*, som herredømmets nederlag ved forkastelse af benævnelsen. Den har antaget en positiv og dermed så foruroligende karakter, at magten ikke tager fejl, når den i sin paranoia ser terrorister overalt. Det er et koldt og hvidt had, som en angina kan være det, der for indeværende ikke

udtrykker sig åbent, teoretisk, men snarere via en praktisk lammelse af ethvert socialt apparat, ved en stum og stædig vrangvillighed, ved sabotagen af enhver innovation, enhver bevægelse og enhver intelligens. Der findes ingen "krise", der er kun det Imaginære Partis omnipræsens, hvis centrum er overalt og periferi er ingen steder, da det opererer på det samme territorium som Skuespillet.

XI Ethvert af dette samfunds fejlslag bør altså opfattes positivt som det Imaginære Partis værk, som negativitetens, dvs. menneskets værk: I en sådan krig vil alt det, der benægter ét af partierne, om end kun subjektivt, *objektivt* danne alliance med det andet. Tidernes radikalitet dikterer disse betingelser. Hvad angår Skuespillet er idéen om det Imaginære Parti det, der synliggør den nye konfiguration af modstand. Det Imaginære Parti tager ansvaret for alt, der i tanke, tale eller handling medvirker til destruktions af den nuværende orden. Katastrofen er dens væsen.

XII [...] Det Imaginære Parti er det andet navn for den vaklende magts skamfulde sygdom: Paranoia. [...] Den fortvivlede og planetære udbredelse af stadigt mere overvældende og sofistikerede anordninger til kontrol af det offentlige rum materialiserer på slående vis det sårede herredømmes indlæggelsesmodne galskab, der endnu forfølger Titanernes gamle drøm om en universel stat, mens den ikke er andet end en dværg blandt andre, der oven i købet er syg. I denne terminale fase taler den ikke om andet end kampen mod terrorisme, forbryderiskhed, ekstremisme og kriminalitet, da det er den konstitutivt imod eksplicit at nævne det Imaginære Partis eksistens.[...]

XIII I betragtning af den historiske udvikling, må man dog anerkende, at denne paranoia ikke mangler årsager. Det er et faktum, at på dette trin af *samfundets socialisering*, udgør enhver individuel destruktiv handling en terroristisk handling, dvs. den er *objektivt* rettet mod samfundet i dets helhed. [...] Den er *umiddelbart* et attentat mod loven, som ikke eksisterer, men som vil herske overalt. De hyppigste overtrædelser har ændret betydning. Enhver forbrydelse er blevet en *politisk* forbrydelse, og det er netop dette, herredømmet af al magt må skjule for at tilsløre, at en epoke er forbi, at den politiske vold—denne levende begravede—nu stiller til regnskab på hidtil ukendte måder. For så vidt Skuespillet kan fornemme det, har det Imaginære Parti således et vist særpræg af blind terrorisme. [...] Det er derfor sandelig ikke sjældent, at visse vælger at “forsvinde i skyggerne, men at forvandle skyggerne til et strategisk rum, hvorfra angrebene, der destruerer rummet for herredømmets manifestationer og afmonterer det officielle offentlige livs store scene, udspringer, det formår ingen teknokratisk ånd at organisere” (Carl Schmitt: *Theorie des Partisanen*). Det er en evig fristelse at forestille sig det Imaginære Partis positive eksistens som de få kendte billeder, guerilla, borgerkrig, partisanernes krig, en konflikt uden præcis front og uden fjendtlige erklæringer, uden våbenhvile og uden fredstraktater. Og på mange måder drejer det sig om en krig, der intet er ud over sine handlinger, sin vold, sine forbrydelser, og som ikke synes at have andet program end at blive bevidst vold, dvs. at blive *bevidst* om sin metafysiske og politiske karakter.

XIV Fordi Skuespillet i kraft af sit verdensbilledes medfødte absurditet og strategiske overvejelser ikke *kan* sige, se eller forstå noget om og af det Imaginære Parti, hvis substans

er rent metafysisk, er det i *katastrofe-form*, at det bryder ind i synligheden. Katastrofen er det, der afslører, men ikke kan afsløres. Det skal forstås sådan, at katastrofen kun eksisterer for *Skuespillet*, hvis tålmodige arbejde med at fremstille sin blotte *Weltanschauung* som den egentlige verden ødelægges uafvendeligt med ét slag, og som derudover kendetegnes ved, at det, som alt endeligt, er ude af stand til at begribe tilintetgørelsen. I hver “katastrofe” er det den merkantile afslørings modus, der selv bliver afsløret og suspenderet. Dens selvfølgelige karakter bliver slået i tusind stykker. Alle kategorierne, der præsenteres som obligatoriske i begribselen af virkeligheden, eksploderer. Nytte, ækvivalens, kalkule, brugbarhed, arbejde, værdi står alle rådvilde over for negationens ubestemthed. I Skuespillet er det Imaginære Parti også kendt som kaosets, krisens og katastrofens parti.

XV Det er i præcist det omfang, katastrofen er sandheden i denne tilstand af højspændte glimt, at menneskene i det Imaginære Parti med alle midler arbejder for dets komme. De store kommunikationsveje er for dem privilegerede mål. De ved, hvordan infrastrukturer “til en værdi af milliarder”, kan tilintetgøres ved en enkelt dristighed. De kender de taktiske svagheder, punkterne med mindst modstand og de mest sårbare øjeblikke i modstanderens organisation. De er derudover i stand til frit at vælge scenen for deres operationer og handler dér, hvor minimale kræfter kan gøre stor skade. Det mest foruroligende er, at de ved det hele uden at vide, at de ved det. Således hælder en anonym arbejder på en aftapningsfabrik “bare sådan” noget cyanid i en håndfuld dåser, en ung mand dræber en turist af hensyn til “bjergets renhed” og underskriver sin forbrydelse “FRALSEREN” (sic), en anden blæser “tilsyneladende uden grund” hjernen ud på

sin småborgerlige far på hans fødselsdag, en tredje åbner ild mod en flok af sine dydige skolekammerater, en sidste kaster "umotiveret" sten efter bilerne oppe fra broen over motorvejen, når han ikke brænder dem af i parkeringskældrene. I Skuespillet fremstår det Imaginære Parti ikke som bestående af mennesker, men af *besynderlige handlinger* i den betydning, man forbinder med Sabbatai Zevi. Disse handlinger er ikke forbundne, men systematisk indeholdt i undtagelsens gåde. *Man* ser aldrig på dem som manifestationer af én og samme menneskelige negativitet, for *man* ved ikke, hvad negativiteten er. I øvrigt ved *man* heller ikke, hvad menneskeheden er, ej heller om den overhovedet eksisterer. Alt dette træder frem i det absurde register, og under de betingelser er der ikke meget, som ikke træder frem. Frem for alt vil *man* ikke indse, at disse angreb er rettet mod dem og deres skændsel. Fra Skuespillets synspunkt, fra synspunktet af en vis fremmedgørelse i den offentlige tilstand af klar-gørelse, består det Imaginære Parti af en utydelig samling formålsløse og isolerede kriminelle handlinger, hvis ophavsmænd er uden fornuft ligesom de periodevise frembrud i synligheden af stadigt mere mystiske former for terrorisme; alt, som i sidste ende skaber det ubehagelige indtryk af, at der ikke findes ly i Skuespillet, at en obskur trussel tynger det merkantile samfunds tomme orden. Undtagelsestilstanden er indiskutabelt generaliseret. Ingen i modstanderens lejr kan foregive sikkerhed. Dette er godt. Vi ved nu, at opløsningen er nær.

XVI Modstandens praktiske konfiguration, som idéen om det Imaginære Parti gør læsbar, er essentielt præget af *asymmetrien*. Det drejer sig om to lejre, der rivaliserer om erobringen af det samme trofæ. Her bevæger protagonisterne sig

på så fremmede planer, at de kun mødes lettere tilfældigt ved meget sjældne skæringspunkter. Men denne fremmedhed er selv asymmetrisk. For mens Skuespillet er uden mysterium for det Imaginære Parti, forbliver det Imaginære Parti en hemmelighed for Skuespillet. Heraf følger en strategisk konsekvens af største vigtighed: Mens vi uden problemer kan udpege vores fjende, der jo i sit væsen er det udpegelige, kan vores fjende ikke udpege os. Det Imaginære Parti bærer ingen uniform, for uniformen er netop Skuespillets centrale egenskab. Og således bør enhver uniform og det, den står for, hermed føle sig truet. Med andre ord genkender det Imaginære Parti kun sine fjender og ikke sine medlemmer, for fjenderne er netop *alle dem, man genkender*. Menneskene i det Imaginære Parti har reapproprieret deres før påtvungne anonymitet ved at reappropriere sig deres væren-Bloom. Dermed vender de den af Skuespillet skabte situation mod det selv og bruger den som en uovervindelig tilstand. På sin vis hævner de dette samfunds *evige* forbrydelse: At have berøvet dem deres navn—dvs. anerkendelsen af deres suveræne singularitet og derved hele deres egentligt menneskelige liv—at have ekskluderet dem fra enhver synlighed, ethvert fællesskab, enhver deltagelse, at have kastet dem ud i den indistinkte mængde, i det almene livs intethed, i *homo sacernes* betingede masse, og at have blokeret deres eksistens' adgang til *mening*. Det er i denne tilstand, hvor man ville holde dem fast, at de tager *afsæt*. [...]

XVII [...] Johan Georg Elser, hvis bombeattentat i München d. 8. november 1939 kun på et hængende hår sparede Hitlers liv, leverer modellen for det, der i de kommende år vil slå det merkantile herredømme med stadigt mere smertelig rædsel. Elser er en forbilledlig Bloom, for så vidt som et sådant

udsagn ikke udtrykker en uacceptabel selvmodsigelse. Alt i ham udstråler neutralitet og intethed. Hans fravær fra verden er komplet, hans ensomhed absolut. Selv hans banalitet er banal. Åndens fattigdom, manglen på personlighed og ubetydeligheden er hans eneste egenskaber, men de formår aldrig at gøre ham enestående. Når han fortæller om sin lige-gyldige snedkertilværelse, er det ud fra en bundløs upersonlighed. Intet vækker lidenskab i ham. Politik og ideologi lader ham ligeledes kold. Han ved hverken, hvad kommunisme eller nationalsocialisme er, selvom han er arbejder i 30'ernes Tyskland. Og når "dommerne" forhører sig angående motiverne for en handling, han har brugt et år og minutios omhu på at planlægge, nævner han blot øget beskatning af de ansattes løn. Han erklærer endda, at han ikke havde til hensigt at eliminere nationalsocialismen, men kun visse mænd, som han fandt onde. Sådant et væsen havde nær sparet verden for en verdenskrig og lidelser uden lige. Hans projekt hvilede ikke på andet end den ensomme beslutning om at ødelægge det, eksistensen nægtede ham, det der på usigelig vis var ham fjendtligt, det der repræsenterede det ondes hegemoni. Han hentede udelukkende sin ret fra sig selv, dvs. fra *beslutningens* absolutte eksplosion. "Ordenens parti" må konfrontere og konfronterer allerede mangfoldiggørelsen af sådanne elementære terrorhandlinger, som det hverken kan forstå eller forudse, da de ikke autoriseres af andet end den urokelige metafysiske suverænitet, katastrofens vanvittige mulighed, som enhver menneskelig eksistens bærer i sig, om end i minimal dosis. Intet kan beskytte mod sådanne udbrud, der sigter efter *det* sociale som svar på det *sociales* terrorisme og ikke engang søger hæderen. Deres mål er så stort som verden. Alt, der bestræber sig på at forblive i Skuespillet, må herefter leve i rædsel for den trussel om tilintetgørelse,

hvis ophav ingen kender, ej heller hvem den vedkommer, og om hvilken man blot kan gætte, at den vil vise sig at være *eksemplarisk*. I sådanne *strålende* bedrifter er fraværet af tydeligt formål nødvendigvis en del af formålet selv, for derved manifesteres en eksterioritet, en mærkværdighed, en ureducerbarhed i forhold til den merkantile afsløringsform, for det er derved, de undergraver den. Det drejer sig om at udbrede *ængstelsen*, som gør mennesket til metafysiker, og tvivlen, der etage efter etage slår revner i den herskende fortolkning af verden. Det er altså forgæves at tilskrive os et umiddelbart formål, medmindre det er håbet om at fremprovokere en mere eller mindre varig forstyrrelse i det samlede maskineri. Intet er længere i stand til at afskaffe hele verden af administreret fremmedgørelse, bortset fra en af de mirakuløse afbrydelser, hvor hele menneskeheden, der normalt står i Skuespillets skygge, med ét vender tilbage, hvor separationens imperium opløses, hvor mundene genopdager ordene, der skabte dem, og hvor menneskene genfødes som ligeværdige og i anerkendelse af deres indbyrdes afhængighed. Nogle gange behøver herredømmet adskillige årtier for at komme sig fuldstændigt over et enkelt af disse intense øjeblikke af sandhed. Man tager alvorligt fejl, hvis man reducerer det Imaginære Partis strategi til jagten på katastrofen. Man tager ikke mindre fejl, hvis man tilskriver os den barnlige intention om med ét slag at pulverisere et eller andet hovedkvarter, hvor magten måtte være koncentreret. Man angriber ikke en afsløringsform, som var den en fæstning, selvom det ene på nyttig vis kunne føre til det andet. Ej heller søger det Imaginære Parti den generelle opstand mod Skuespillet, ikke engang dets direkte og øjeblikkelige destruktion. Det Imaginære Parti opstiller snarere en mængde betingelser, således at herredømmet hurtigst muligt og i videst muligt

omfang bukker under for den progressive lammelse, som det idømmes af sin egen paranoia. Selvom det på intet tidspunkt opgiver forsættet om at give nådesstødet, er dets taktik ikke at angribe frontalt, men i selve handlingen at skjule sig, at vejlede og fremskynde sygdommens endelige udfald. [...] Afmægtig over for denne fares omnipræsens har herredømmet, som føler sig stadig mere alene, forrådt og skrøbeligt, intet andet valg end at udbrede kontrollen og mistanken til totaliteten af et territorium, hvis frie cirkulation trods alt forbliver det vitale princip. Det kan omgive sine "gated communities" med så mange vagter, det vil, men jorden op-hører ikke med at forsvinde under dets fødder. Det ligger i det Imaginære Partis væsen overalt at beskadige selve det merkantile samfunds fundament: *Kredit*. Den opløsende handling kender ingen anden grænse end sammenbruddet af det, den undergraver.

XVIII Det er ikke så meget indholdet af det Imaginære Partis forbrydelser, der bidrager til at lægge den grusomme freds imperium i ruiner, som det er *formen*. For deres form er nemlig en modstand uden præcist objekt, et fundamentalt had, der uden hensyn til nogen forhindring vælder frem fra det mest afgrundsdybe indre, de uforandrede dybder, hvor mennesket bevarer en sand kontakt med sig selv. Derfor emanerer der fra dem en kraft, som alt Skuespillets sludder ikke formår at inddæmme. De japanske børn, som man med rette kan betragte som en desperat fortrop af det Imaginære Parti, har dannet talemåder til at betegne disse handlinger af absolut vrede, hvor de drives frem af noget, der er dem selv og ikke er dem selv, der er meget mere end dem selv. Den mest udbredte er *mukatsuku*; oprindeligt betyder

det at "have kvalme", dvs. at være besat af den mest fysiske af metafysiske følelser. Der er noget helligt i denne særlige form for raseri.

XIX Det er imidlertid åbenlyst, at Skuespillet — foran denne belejring af massakrer, forbrydelser og katastrofer, foran en uforklarligt akkumulerende masse — ikke længere kan stille sig tilfreds med at konstatere omfanget af et tomrum i sit verdensbillede. [...] Som det kan observeres med afvæbende regelmæssighed, er dets første reaktion for en hver pris at fremsætte en forklaring. Når den patetiske Clinton således opfordres til at redegøre for og drage konklusionerne af Kipland Kinkels smukke gerning — denne på mange måder eksemplariske Bloom — kan han ikke finde på andre ansvarlige end "indflydelsen fra den nye kultur af voldelige film og spil". Hermed konstaterer han det merkantile samfunds radikale gennemsigtighed, insubstantialitet og likvidering af subjektet og anerkender offentligt, at den tragiske robinsonade, på hvilken den foregiver at være funderet, den individuelle juridiske persons ureducerbarhed, ikke længere er holdbar. [...] *Man* foretrækker endnu at ofre hele den pseudo-legitimerende konstruktion frem for at trænge ind i fjendens hensigter og væsen. [...] Dernæst, for det andet, vender *man* tilbage til den tilståelse, som man nu forsøger at slette. Det er det penible øjeblik, hvor *man* fortaber sig i latterlige epiloger om den ikke-eksisterende psykologi hos Bloom, der greb til handling. På trods af disse uendelige betragtninger kan *man* ikke undgå følelsen af, at det i denne retssag i bund og grund er selve dette *man*, der dømmes, og samfundet, der tager den anklagedes plads. Det er helt åbenlyst, at hans handling ikke udsprang af noget subjektivt,

at den i al sin hellighed simpelthen er del af herredømmets objektivitet. På dette punkt indrømmer *man* alligevel modvilligt, at det rent faktisk drejer sig om en social krig, dog uden at præcisere *hvilken* social krig, dvs. hvem der er dens protagonister: "Ophavsmændene til disse anfald af vanvid, disse nye barbarer, er ikke alle sociale tilfælde. Det er oftest nogle meget almindelige mennesker." (*Événement du Jeudi* d. 10. september 1998). Det er hermed denne sidste absolut fjendtlige retorik, hvor fjenden, som *man* vogter sig for at benævne, erklæres barbarisk og kastes ud af menneskeheden, der tenderer mod at trænge sig på overalt. [...] Vi ser overalt, hvordan — oftest under sminkede former — visheden om eksistensen af en unævnelig indre fjende, der uden ophør bedriver sabotage, udbredes. Men denne gang er der desværre ikke flere kulakker "at likvidere som klasse". *Man* begik altså en fejl ved ikke at skrive under på det paranoide synspunkt, der bag verdens mangfoldige uarticulerede manifestationer antager en enkelt vilje rustet med dystre intentioner: For i de paranoide verden, er det de paranoide, der har ret.

XX At Skuespillet frygter at huse et imaginært parti i sit bryst, selvom det modsatte faktisk er tilfældet — det er snarere det Imaginære Parti, der huser Skuespillet i sin aura — afslører alligevel en mistanke om, at alt ikke er sagt, når det har kategoriseret disse destruktive handlinger som "umotiverede". Det er tydeligt, at mængden af misgerninger, *man* tilskriver disse "gale", disse "barbarer", disse "uansvarlige", på nærliggende vis medvirker til et enkelt ikke-formuleret projekt: Likvideringen af det merkantile herredømme. I sidste instans drejer det sig altid om *objektivt* at gøre det livet umuligt, at udbrede *ængstelse*, tvivl og mistro og volds skade, så vidt den enkeltes ydmyge midler tillader. Intet

forklarer det systematiske fravær af anger hos disse kriminelle, bortset fra den tavse følelse af at deltage i et storslået ødelæggelsesværk. Disse i sig selv ubetydelige mennesker er tilsyneladende agenter for en streng, historisk og transcendent hensigt, der kræver denne verdens tilintetgørelse, dvs. *fuldbyrdelsen* af dens intet. Det eneste, der adskiller disse fra de bevidste fraktioner af det Imaginære Parti er, at disse sidste ikke arbejder for verdens ende, men for én verdens ende. [...]

XXI Menneskene i det Imaginære Parti kæmper irregulært. De er engagerede i denne spanske krig, hvor den spektakulære besættelsesmagt ruinerer sig på stationeringen af tropper og materiel, og hvor en ekstrem dialektik hærger, ifølge hvilken "kraften og betydningen af dens irregularitet bestemmes af kraften og betydningen af det regulære, der udfordres" (Carl Schmitt), og omvendt. Det Imaginære Parti kan regne med den konstant, at en håndfuld partisaner er nok til at immobilisere hele "ordenens parti". I den krig, der nu udspiller sig, findes ingen *jus belli*. Fjendskabet er absolut. "Ordenens parti" har ingen skrupler ved fra tid til anden at indrømme det: *Man må operere som en partisan overalt, hvor der findes partisaner* — det er tilstrækkeligt at vide, hvad fængslerne har udviklet sig til i løbet af de seneste årtier, og hvordan de forskellige politikorps samtidig har fået for vane at forholde sig til de "marginale" for at forstå, hvad et sådant slagord kan indebære af grusom vilkårlighed. Så længe det merkantile herredømme fortsætter, må menneskene i det Imaginære Parti endvidere forvente at blive betragtet som kriminelle eller jaget vildt alt efter omstændighederne. Misforholdet i proportioner mellem de våben og de straffe, man allerede anvender imod dem, knytter sig ikke til

hvilken som helst konjunktur i undertrykkelsens politik, men er konsubstantielt hermed og med sin fjende. Det, der kommer til udtryk her, er simpelthen, at det Imaginære Parti principielt indeholder negationen af alt, hvad det merkantile herredømme baserer sig på, en negation, der vil manifesteres som handling, før den manifesteres som tale. I modsætning til fortidens revolutioner påkalder det kommende oprør sig ingen af de verdslige transcendenser. [...] Derfor repræsenterer det for den merkantile stat den største fare, den nogensinde har set rejse sig imod den. Det, der hermed trodser den, bestrider ikke dette eller hint aspekt af retten, ej heller denne eller hin lov. Det angriber langt snarere det, der *kommer før enhver lov*, pligten til underkastelsen. Værre endnu udfolder det Imaginære Partis partisan sig i et fuldstændigt brud med alle eksisterende regler uden nogensinde at have oplevelsen af at bryde dem, i *afsky* for dem. Han går ikke imod retten, han nedlægger den. [...] Han fornyr således den sabbataistiske doktrins absolutte skandale, der bekræftede, at "Lovens fuldbyrdelse er dens transgression", og lægger den bag sig. Som levende afskaffelse af den tidligere lov, der delte, splittede og separerede, konstituerer han selv et stykke af *Tiqqun*. Han besvarer undtagelsestilstanden med undtagelsestilstanden og henviser dermed ethvert juridisk konstrukt til sin triste irrealitet. Og hvis han hverken repræsenterer noget eller nogen, er det ingenlunde en mangel, men tværtimod en *exces* i kraft af afvisningen af selve repræsentationens princip. Med udgangspunkt i enhver menneskelige eksistens' ureducerbarhed proklamerer han sig uimodtagelig for repræsentation, som *urepræsenterbar*, men dermed også som *ikke-repræsenterende*. Således analog med sprogets eller verdens totalitet trodser han enhver konkret etablering af ligheder. Et sådant Imaginært Parti, der

overlader ethvert af rettens monumenter til sit usle ophav som romanesque fiktion, fører den merkantile stat tilbage til sin status som en forening af forbrydere, der bare er mere konsekvente, bedre organiserede og mere magtfulde end de andre. Dette overvurderer ingenlunde en hvilken som helst social desorganisation. I tyverne var Chicago eksemplarisk administreret. Som man kan se, er det Imaginære Parti ligeså fundamentalt antistatsligt som antifolkeligt. Intet er det mere modbydeligt end ideen om politisk enhed, måske bortset fra underkastelsen. Under de nuværende forhold kan det ikke være andet end multitudens ikke-parti for, som den infame Hobbess vægtigt bemærkede: "Når borgerne gør oprør mod staten, udgør de multituden mod folket."

XXII Hvis begrebet om det Imaginære Parti først og fremmest benævner den i tiden *suspendede* negativitet samtidig med dens usynlighed, må man ufravigeligt betragte det som begrebet, der begriber det *positive* indhold af alle de praksisser, hvoraf Skuespillet kun begriber det negative, dvs. hvad de ikke er. Det, der kalder det massive frafald fra det betændte institutionaliserede politiske rum for "politikens krise"; der kalder den hårdnakkede ligegyldighed, som hvert år byder det forvirrede affald velkommen, der sæson efter sæson udarbejdes af samtidskunsten, for "kulturens krise"; der kalder den stigende afvisning af skolens indespærring for "uddannelsens krise"; der kalder den stumme modstand mod kapitalismens modernisering og den stadig mere udbredte modvilje mod at arbejde for "økonomisk krise"; den resolute ødelæggelse af den sundhedsskadelige kernefamilie for "familiens krise"; der kalder alt, der ikke er det gennemskuelige affald af fremmedgjorte sociale forhold og deres spektakulære skikke, for "de sociale forholds krise";

der forbliver blind over for denne “tavse revolution ... der ikke er synlig for deres øjne, som samtiden er den mindst dygtige til at observere, og som det er ligeså svært at beskrive med ord som at fatte” (Hegel). [...] Under hamskiftet, det er sandt, forbliver slangen blind.

XXIII Hele det Imaginære Partis positivitet befinder sig i det *irrepræsentables* blinde vinkel, som Skuespillet på atavistisk vis er ude af stand til bare at ane. For det Imaginære Parti er i alle sine aspekter ikke andet end den politiske konsekvens af denne positivitet, for hvilken den Metafysiske Kritik er begrebet og Bloom er figuren. Når Bloom—denne skabning, hvis eneste sociale betegnelse er negativ [...]—i mere end én verden bliver den dominerende mennesketype, vil det merkantile samfund opdage, at det ikke længere har nogen indflydelse på de subjektiviteter, som det egenhændigt har formet, og hvis negation det således har affødt. Sociologiens sfære viser på privilegeret vis, hvilken fiasko disse produkter udgør for herredømmet: *Bloom er overalt, men sociologien ser ham ingen vegne*. Ligeledes ville det være frugtesløst at forvente, at den giver noget som helst indblik i det Imaginære Partis effektive eksistens, der ikke er bundet til jorden. Lad det være sagt i forbifarten, dette er kun ét af aspekterne ved *sociologiens død*, der blev bibragt af den socialisering af samfundet, der lige vel medfører socialiseringen af sociologien. I denne proces er den fortabt i sin egen realisering, den er latterliggjort som videnskab adskilt fra sine forsøgskaniner, der i mellemtiden har været tvunget til at udvikle deres egne sociologier. I det øjeblik en central, unik og udifferentieret instans, Skuespillet, påtager sig ansvaret for den stadige sekretion af alle sociale koder, står de sociale videnskaber, fra Weber til Bourdieu, tilbage

med vægten af deres løgne som det eneste, de har til fælles. Med sociologiens død afsløres en del af den klassiske sociale kritik, der er baseret på og som sociologi, sit bedrageriske og servile væsen. Denne kritik er ikke længere på højde med sin tid, den er ikke længere i stand til at beskrive eller at udfordre den. Denne opgave tilkommer fra nu af den *Metafysiske Kritik*.

XXIV Man har hidtil haft den tåbelige forestilling, at frontlinjen mellem venner og fjender i den herskende orden er ret og kontinuert. Denne repræsentation må man nu erstatte med billedet af utallige cirkulære frontlinjer, hvis indre rumtid indeholder menneskelige fællesskaber, praksisser og sprog, der nærer en fuldstændig uvilje mod det merkantile herredømme, og som denne sidste belejrer uden ophør. Alt, der bidrager til at opretholde den gamle repræsentation, tilhører fjendens lejr. Den første konsekvens af denne kampens nye geometri angår subversionens udbredningsform. Over for den autoritære merkantile verden har vi ikke længere at gøre med frontens fortropper, kompagni efter kompagni—de fattige, arbejderne og de fordømte her på jorden—men med en smitte lig successionen af koncentriske cirkler på overfladen af kviksølv, når en dråbe opluges heri. Her opnås effekten af fortidens tyngde på identisk måde ved *intensiteten af det oplevede* i faldets øjeblik. Heraf følger, at det elementære revolutionære subjekt ikke længere er klassen eller individet, men det metafysiske fællesskab, uanset dets grad af eksil. Det er det, ethvert personligt eventyr, enhver privat histories fundamentale ligegyldighed og ubetydelighed i Skuespillet vidner om ved sit fravær. For den gode geometriker er det ikke overdrevet at reducere verdens helhed til sine minimale og spredte centralpunkter,

for alt der ikke tilhører dem, alt der ikke giver liv til et partikulært og delt eksistentielt indhold er — ud over den ydre fremtrædens kedelige vals — dødt. Ethvert af disse metafysiske fællesskaber udspringer af en ekstrem verden, hvor menneskene ikke længere kan mødes på andet end et essentielt grundlag og konstituerer en eksklusiv pol af substans midt i ørkenen. Enhver anerkendelse, der ikke besidder sine egne love, enhver simpel overfladiskhed bliver ekskluderet. Her skabes betingelserne for, at det Absolutte kan genvinde sine tidslige fordringer; muligheder, som var gået tabt efter de millenaristiske vækkelser og jødiske messianske bevægelser i det syttende århundrede. Hvad end man siger, stråler det skærpede krav om en ny kraft og et nyt sprog, som fornemmes heri, langt ud over tidens misere. Og det er netop det, dekompositionens kræfter frygter, når de lover så overdrevne begunstigelser til dem, der indvilliger i at overgive sig selv for at blive elsket af dem. Det Imaginære Parti betegner i første omgang ikke andet end det positive faktum af denne multitudine af autonome zoner fri for det merkantile herredømme, der langt fra det fremmedgjorte Fælles' hensygnen og en døende social organismes sidste krampetrækninger *hic et nunc* eksperimenterer med egne former for Offentlighed. Hidtil har denne alliance ikke været synlig. Og i første omgang har forbindelsen kun være passiv: Det er fællesskaber, hvor livets form og betydning har forrang over livet selv, hvor værens pligt er bragt til et hvidglødende niveau. De deler altså den samme metafysiske substans, men de ved det ikke endnu. Det er kun under den fælles forfølgelses dystre varetægt, som varens globale hegemoni tildeler dem, at de kommer til at kende sig selv som det, de er: Fraktioner af det Imaginære Parti. Det er noget uundgåeligt i denne proces, disse fællesskabers modstand mod den generaliserede

ækvivalens designerer dem udtrykkeligt til den herskende abstraktions vejtrøle. Men i sidste ende er den eneste identificerbare effekt af denne undertrykkelse, at de uafhængige universer ét efter ét ser sig tvunget til at forlade deres partikularitets umiddelbarhed og den universelle karakter, de i løbet af kampen modtager af fjenden selv. Og det er i det præcise omfang, at fjenden blot er en permanent indsats for negation af metafysikken, at de bliver bevidste om det, der forener dem: Ikke affirmation af en given metafysik, men af *det* metafysiske som sådan. Selvom denne forbindelse så sandelig ikke er umiddelbar, er den heller ikke formel eller konstrueret, men snarere noget, der kommer før enhver frihed og grundlægger den: Den absolutte og konkrete eksistentielle modstand over for den merkantile nihilisme. Den følger af, at det Imaginære Parti, i modsætning til alt, der tidligere er blevet kaldt "parti", ikke har brug for at bøje sig for en generel vilje, for det deler allerede det Fælles, der her identificeres med sproget, med Ånden, med det metafysiske eller det endeliges politik — alle disse termer bliver under de givne omstændigheder til pseudonymer for én og samme Uudsigelighed. At sige, at det Imaginære Partis samhörighed er metafysisk, henviser således ikke til andet end denne daglige krig, som vi alle allerede er engagerede i, og som sætter det i opposition til den grublende negation af enhver livsform. På dette punkt gør nødvendigheden af dens forening sig gældende for alle dens elementer som identisk med dens bliven bevidst: "Kampen udspiller sig mellem den moderne verden på den ene side og alle de andre mulige verdener på den anden." (Péguy: *Notes conjointes*). Alle de, der af kærlighed til sandheden, men så sandelig ikke den samme sandhed, finder sammen for at hæрге den merkantile metafysiks latterlige despotisme, slutter sig til

det Imaginære Parti. Men bevægelsen, der afføder foreningen, er også den, hvorved forskellene opstår og størkner. I kampen mod varens tomme universalitet genkender ethvert partikulært fællesskab sig efterhånden som partikulært og rejser sig ved bevidstheden om sin partikularitet, dvs. det aner sit spejlbillede og frigør sig ved det universelle. Det indskriver sig i Åndens konkrete generalitet, hvis fremadskriden hen over figurerne fejrer det symposion, hvor alle ureducerbarheder er berusede. Fragment efter fragment skrider re-appropriationen af det Fælles frem. I løbet af kampen opnår fællesskabets nomadiske ballet således den komplekse og arkitektoniske strukturering af et system af metafysiske kaster, hvis princip ikke kan være andet end *spillet*, dvs. den suveræne bevidsthed om Intetheden. Ethvert metafysisk herredømme får langsomt indsigt i grænserne for sit territorium på det Uendeliges kontinent. Samtidig konstitueres et generelt fællesskab, der rummer alle de differentierede totaliteter af regionale fællesskaber, dvs. det optegnes af deres *limes*. Efterhånden som sejren nærmer sig, er det forventeligt, at det Imaginære Parti ikke længere kæmper så hårdt for at gøre det af med en diminueret fjende som for endelig at kunne give frit løb for metafysiske uoverensstemmelser, som de forventer at tømme *fysisk* og *via spil*. Hermed er de *voldens* grusomme partisaner, men en agonistisk vold, der er særdeles ritualiseret og betydningsfuld. Som vi ser, og man bør ikke lade sig narre, er det Imaginære Partis triumf lige så vel dets tab og dets opløsning.

XXV Den form for Offentlighed, som det Imaginære Parti bringer med sig og skitserer, har intet til fælles med det, der er blevet udviklet af den klassiske politiske filosofi. Hvis man skulle give den nogle forfædre, måtte man mindes det, der

flygtigt er blevet antydet i sjældne, kostelige øjeblikke af opstande i Sovjetterne, Kommunerne, kollektiverne i Aragon i 1936-1937 eller i de hemmelige Kabbalah-skoler, Safeds f.eks. Hver gang sidstnævnte har formået at kæmpe sig vej til historiens gulte scene, har konsekvenserne været grænseløse. Få blandt dem, der oplevede øjeblikkene, hvor denne lod sig ane ved at sprænge alle de amputerede og bornerte Offentlighedsformer i luften, var derefter i stand til at udholde synet af verdens gang — de, hvis øjne havde oplevet daggyret uden lige af *restitutio in integrum*, af *Tiqqun*. Men det er nu en nødvendig konsekvens af udviklingen, som den har udfoldet sig i alle de udviklede merkantile samfund, at denne ting, hvoraf vi kun kender dens voldelige indbrud, i stilhed installerer sig stille og roligt, næsten upåagtet. I dén grad synes dens fremskridt at forløbe af sig selv. En verden, hvor de dominerende eksistensformer er ved at være forældede, men fortsætter deres væren, som om intet var hændt, er i sandhed et spøjst syn. Ligesom vi bag Offentlighedens ekstreme fremmedgørelse, som den er pålagt af Skuespillet, næsten som modvægt ser en menneskehed dukke frem, der endnu er viklet ind i det modsatte princip, men hvis eneste næring er mening, om end falsk. Frigjort fra nødvendigheden af at producere, løsnet fra deres bånd til arbejdets lod, dannes skrøbelige verdener, hvor det valgte slægtskab er alt og trældom intet. Metropolernes ruiner indeholder allerede ikke andet levende end disse flydende menneskelige aggregater af nogle individer, der, idet de egentlig ikke kan finde nogen årsag til fremmedgørelsen, gennemstrejfer den i alle retninger. Slavebindingen af Skuespillets mennesker forekommer dem ikke mere ekstravagant, end deres frihed synes uforståelig. Ved ophøret af deres eksistens er verdens problemer ophørt med at være problematiske, idet problemerne er

blevet selve det stof, de lever af. Sproget forekommer dem ikke længere at være en besværlig eksterioritet, som man skulle optage i sig for at kunne anvende det på verden, det er blevet dennes umiddelbare substans. På intet tidspunkt bliver deres handlinger adskillelige fra deres ord. Da forstår man, at Skuespillet, hvor politikken og økonomien forbliver adskilte abstraktioner af det metafysiske, for dem udgør en fortidig udgave af Offentligheden. Men det er faktisk alle de gamle, forstenede dualismer, der i betydningens substantielle kontinuitet, er blevet afskaffet. I hjertet af disse betydningsfulde, fyldige og åbne, totaliteter befinder evigheden sig i hvert øjeblik og hele universet i enhver af dets detaljer. Deres verden, byen, huser dem som en interioritet, selvom deres interioritet har antaget dimensionerne af en verden. På en delvis og desværre reversibel og provisorisk måde befinder de sig allerede i "restaurationen af den brudte enhed af det reelle og det transcendent" (Lukács). Var det ikke for herredømmets luner, ville deres liv af sig selv tendere mod realiseringen af alle de menneskelige virtualiteter, de indeholder. Denne næste figur af Offentligheden svarer til den maksimale udfoldelse heraf, dvs. at den forenes med sproget uden mindste tilbageholdenhed, at den er sproget, ligesom den kender stilheden. [...] Hvis Offentlighedens tidligere former udfoldede sig i mere eller mindre velafstemte konstruktioner, mere eller mindre harmoniske, er disse tværtimod horisontale, labyrintiske, topologiske. Ingen repræsentation præger den på noget punkt. Hele dens rum beder om at blive gennemløbet. Hvad angår den operationelle artikulation af det Imaginære Parti, hvad angår denne verdens nervesystem, er de ikke sikrede af noget vertikalt delegationssystem, men af en transmissionsmodus, der i sig selv er indskrevet i sprogets ubegrænsede horisontalitet: Eksemplet.

Den plane geografi i *Tiqquns* verden betyder ingenlunde afskaffelsen af værdier og enden på den menneskelige jagt på anerkendelse. [...] Det kort, vi tegner af verden, er ikke andet end *Åndens landkort*. Og det er nu denne *Åndens Offentlighed*, der overalt overskrider intethedens parti, hvis dumhed og vulgaritet hver dag bliver mere ustyrlig og uacceptabel. Vi sætter uundgåeligt en stopper for det.

XXVI Den altomfattende krig, som Skuespillet fører mod det Imaginære Parti og mod friheden, lægger uden tvivl allerede hele regioner af det sociale rum øde. Her forordner man beskyttelsesforanstaltninger, som det ellers kun var kutyme under verdensomspændende konflikter: udgangsforbud, militære eskorter, metodisk registrering, kontrol af bevæbning og kommunikation, tilsyn med hele sektioner af økonomien osv. Denne tids mennesker går oprejst i en umådelig frygt. Mareridtene er befolkede af tortur, der ikke kun tilhører drømmene. [...] Under udviklingen af en universel fornemmelse af usikkerhed, vidner ansigtsudtrykkene om en fatal og stadig akkumulation af nervøs udmattelse. Og da enhver epoke drømmer om den næste, opstår små funktionærer, der indbyrdes diskuterer kontrollen af et offentligt rum, som allerede er reduceret til cirkulationens rum. De svageste ånder overgiver sig til så tåbelige rygter, at ingen kan hverken be- eller afkræfte dem. Et uendeligt mørke har udfyldt afstanden, som menneskene havde efterladt imellem sig. På trods af den tiltagende obskuritet, ser man hver dag tydeligere den triste profil af borgerkrig, hvor ingen længere ved, hvem der kæmper, og hvem der ikke kæmper, hvor kun døden afgrænser forvirringen, hvor ingen i sidste ende er sikret andet end det værste. [...] Han, der skærper sit blik for i natten at skelne kæmpernes helt nære kamp, opdager at

hele denne elendighed, den døve genlyd af kanonerne, alle disse skrig uden ansigt, kun er en *enkelt* Titans værk, det merkantile herredømmes Titan, der i sit blodige vanvid kæmper, skriger, tænder ild, tramper sine fødder, sikrer sig at man vil ham til livs, udsteder gale ordrer, vrider sig på jorden og ender med at kaste sig med hele sin vægt mod væggene i sit *living-room*. Fra sin galskabs dybder sværger han, at det Imaginære Parti kun er det omgivende mørke, og at dette bør afskaffes. Når man lytter til ham, synes han at være ude efter dette slemme territorium, der altid nægter at stemme overens med kortet, og han truer det allerede med de alvorligste repressalier. Men efterhånden som dagen brænder op, lytter ingen længere til ham, selv hans nærmeste undersætter lytter kun distræt til den gamle dementes trampen omkring. De lader som om, de lytter efter, og så blinker de med øjnene.

XXVII Det Imaginære Parti venter intet af det nuværende samfund eller dets udvikling, for det er allerede *i praksis*, dvs. i de eksisterende fakta, opløsning og sit eget hinsides. Derfor drejer det sig ikke om at tage magten, men om overalt at forvandle herredømmet til fiasko ved varigt at hindre dets funktion — den *midlertidige* og endda til tider *flygtige* karakter af striden, der føres under det Imaginære Partis banner, forklares derved: Den garanterer aldrig selv at blive en magt. Derfor er denne vold en ganske anden end Skuespillets vold. Og derfor kæmper denne sidste også alene i mørket. I det øjeblik det merkantile herredømme slipper sin “tomhedens frihed” løs [...], vil det Imaginære Partis udøvelse af vold, om end uendelig, kun knytte sig til bevaringen af livsformer, som den centrale magt tænker at ændre eller allerede truer. Heraf kommer dens kraft og uforlignelige aura. Heraf også dens fylde og absolutte legitimitet. Selv midt i offensiven er

det en *konservativ* vold. Vi genfinder her den omtalte asymmetri. Det Imaginære Parti søger ikke samme mål som herredømmet, og hvis de er konkurrenter, er det fordi, de begge søger at ødelægge det, den anden håber at opnå; dog med den forskel at Skuespillet ikke vil andet end netop *dette*. At det Imaginære Parti gør det af med det merkantile samfund, og at denne sejr bliver irreversibel, afhænger af dets evne til at give intensitet, storhed og substans til et liv fri for ethvert herredømme og ikke mindre af de bevidste fraktioners evne til at *eksplicitere* i praksis såvel som teoretisk. Det er tvivlsomt, om herredømmet frem for nederlaget foretrækker et generaliseret selvmord, hvor det i det mindste er sikker på at tage sin modstander med sig. Det er fra enden til anden et væddemål, vi tager. Det er kun op til historien og dens iskolde spil at afgøre, om vores foretagende blot er en begyndelse eller allerede en afslutning. Det Absolutte er i historien.

Oversat af Torsten Andreasen

Billed Politik

At se er at dræbe

Redigeret af Mikkel Bolt,
Jakob Jakobsen og Morten Visby

Teksten af Retort er oversat fra *New Left Review*, nr. 27, 2004. Teksten af O.K. Werckmeister er oversat fra *Der Medusa-Effekt* (Berlin: Form+Zweck, 2005). Teksten af Tiqqun er oversat fra *Tiqqun*, nr. 1, 1999.

Tilrettelagt af Åse Eg
Trykt hos Narayana Press

Forlaget Nebula, 2010
ISBN 978-87-993651-1-1

Tak til Torsten Andreasen, Åse Eg,
Rasmus Graff og Jesper Lohmann

Alle må kopiere fra denne bog, så længe det
ikke sker for at tjene penge

Udgivet i forbindelse med seminaret
Billed Politik i Folkets Hus

Publikationen er støttet af Statens
Kunstråds billedkunstudvalg

NEBULA

ISBN 978-87-993651-1-1